

Vaixell: Noèlia, Manel i jo. Pontevedra.

còmoda, una pastera, gerres i llibrells de totes mides, cabassos de llauana i soquetes, ferramentes de tot tipus i tamany, etc.. Inclòs un W.C. per als malalts i uns llacrimals per als velatoris. Ara us contaré que és açò dels llacrimals, per que Noèlia i jo ens vam quedar bocabadades, són recipients de vidre en forma de bolígraf, però més gruixuts, obert per dalt i tancat per la punta, que antigament s'utilitzaven als velatoris dels difunts. Llogaven a la gent per a que ploraren i segons la quantitat de llàgrimes que hi havia se'ls pagava un preu o un altre. ¿Ho sabieu això? Nosaltrés ho desconexiem completament.

A les 2'30 de la nit (sí, sí, heu llegit bé, 2'30 de la nit), ens açaivem per a començar a recórrer els pobles d'on havíem de replegar a la gent, entre ells: Mora d'Ebre, Rasquera, La Bisbal de Falset, Batea, etc..

En eixir de la província de Tarragona vam entrar a la de Saragossa, on vora les 7'15 paràvem a Pinar d'Ebre per esmorzar i a les 12 de migdia arribar a la Rioja concretament a Santo Domingo de la Calzada (*donde cantó la gallina después de asada*). ¿Què vol dir això?... Noèlia ens va contar tot el que diu la llegenda, jo per a motivar-vos a viatjar no us ho conte, i us propose que visiteu l'església amb el seu pollastre i gallina de veritat i l'escrit que ho conta. ¡Vinga!, qui s'anima a anar i contar-ho al proper Tossal Gros?

Santo Domingo de la Calzada té uns 5.400 habitants i entre altres coses vam visitar el parador de turisme, la seua església (amb enterrament i boda inclòs) i la casa del Sant. La tradició és, donar dotze voltes al sepulcre resant, cosa que Noèlia i jo vam deixar en una. Ara imagineu un grup de monges i frares, que va portar en una altra ocasió, el "jaleo" que van armar resant i pegant les 12 voltes, quan el

lloc no és que siga d'allò més gran, ¿eh?

Després de dinar i creuant les províncies de Burgos i León, a La Bañera vam parar per sopar i fer nit.

Diumenge 18

A les 7'30 amunt, esmorzem i cap a l'autobús. Veiem Astorga de passada i ... ¡mira quin encert!! de bon matí ens para la Guàrdia Civil de Castilla-León per a donar-nos el "Bon Dia...", però tot en ordre i cap problema.

Vaig pensar més d'una vegada en el conegut i colega d'escrits, Pasqual Boira, quan l'estiu passat ens va contar el Camí de Santiago, ja que ens vam trobar amb molts pelegrins que a peu, en bicicleta o com fóra feien també el camí, tots amb motxilles a l'esquena, barret per a protegir-se del sol i el famós bastó.

Més quilòmetres (que ja en portem uns quants), fins a Ordenes, un poble de La Coruña, que és on feiem nit la resta dels dies.

Amb molta energia Estela, l'ama de l'hotel (una valenciana molt simpàtica casada amb un gallec), ens va repartir les habitacions i en un tres i no res ja havíem dinat i estàvem damunt de "altraba tracastraba" (com deia Manuel a l'autobús) cap A Corunya.

¡Què bonic!, quines sensacions més agradables em dona entrar a una ciutat que no conec i que tant simpàticament Noèlia ens conte totes les coses més curioses que té ella. És coneguda també com la ciutat de cristall, perquè té uns edificis molt alts amb façanes de vidre que al tocar el sol reflexen com un cristall.

Passgem per l'avinguda de la Darsena amb unes faroles molt característiques, roges i molt modernes, fins arribar a la torre d'Hèrcules de 224 graons que no vam pujar, ja que la vista de les Ries Altes, des d'allí on estàvem, és igual de meravellosa.

Vista de les ries Baixes.

Més avallat i molt a la vora d'entrada de la ria hi ha una esplanada que amb manises de colors forma una estel·la amb dibuixos que representen, una vieira, una calavera, els noms i símbols dels vents i els quatre punts cardinals.

Els ulls oberts com a plats se'm queden quan arribem a la plaça Mª Pita i veiem l'Ajuntament, el Palau Municipal i a ella, Mª Pita amb la flama eterna als peus.

Dilluns 19

Com Noèlia diu, a les 7'30 ens alcem per a les 8 esmorzar i a les 8'30 eixir. Aquest dia cap a Santiago de Compostel·la.

Arribem a la plaça del Obradoiro i per la porta del perdó (que només s'obri el 31 de desembre de l'any Sant), entrem a la Catedral, perdó a la majestuosa catedral.

Els actes tradicionals són, abraçar a l'apòstol, visitar el sepulcre de Santiago i donar dos cops amb el cap al Sant Troque que transmeteix intel·ligència, cosa que no sé, perquè no ho vam fer, ja que d'intel·ligència jo...

Vam passejar per Santiago i ¡com no!, vam assistir a la solemne missa del pelegrí, a les 12 del migdia. No és que siga el meu fort això d'anar a missa, però he de reconèixer que em vaig emocionar. Una cerimònia molt bonica i amb molta fe, dedicada a pelegrins que havien fet el camí de totes parts d'Espanya i inclòs de l'estranger.

Us puc contar com anècdotes, que em van fer gràcia dues coses, una que en lloc de passar el plateret per a donar la voluntat, passen un sac de vellut roig, ja que hi ha moltíssima gent per tota la Catedral, a l'hora de repartir "l'hostieta" s'expandeixen 9 o 10 capellans amb un gran parapluges de colors per a identificar on estan i per a que la gent accedísca a ells amb més felici-

tat.

A la una en punt, comença a sonar una música que fica els pèls de punta. La gent canta i és quan els sis tiravoleiros tiren de les sis cordes que aguanten el Botafumeiro, per a que pugui botar. Cosa també única, dins l'any Compostel·la, ja que en altres dates si vols vore'l botar, s'ha de pagar una certa quantitat de diners prou important. És molt impressionant quan passa per damunt de tots els caps. ¡Una passada!

A l'eixir de la Catedral, cosa que costa prou per la gran quantitat de gent que ho vol fer al mateix temps, ens esperaven els famosos tonsos de Santiago amb les seues cançons, tan alegres i carinyoses, i les seues capes i cintes de colors.

Tornem a Ordenes, dinem i ara toque moure cap a Betanzos, allí visitem l'església de Santa Maria i el convent de Sant Francesc. Com podeu comprovar que aquest va ser un dia molt religiós, i després de Betanzos, vam anar a Lambre a vore la pila baptismal de la que fa referència el passatge bíblic de les bodes de Canà, on es va fer el miracle de convertir l'aigua de les gerres en vi.... Ací entre natros us dic que no vaig entrar, perquè ja estava bé i vaig preferir quedar-me a l'autobús escoltant la cinta de tonsos que em va regalar Manuel, que si estes festes heu passat per davant del meu garito heu pogut sentir.

Dimarts 20 de juliol

"Lorena avui fica't de blau que anem al vaixell", em va dir Noèlia al despartar-nos.

M'he donat compte que una de les coses que més m'agrada de viatjar, és assegurar-me còmodament a l'autobús i deixar-me portar per les sensacions que reuneixen una bona música pels oïts, un bon paisatge per als ulls i una bona tranquil·litat per a l'interior. Una combinació que no s'aconsegueix tots